

Z Meto in Anjo smo se odzvali splošnemu vabilu, ki je bilo objavljeno na različnih spletnih straneh, in se družno odpravili v vrt Jelke Samec Sekere, imenovan Na ancah. Po opozorilu na vabilu, da parkiramo na lastno odgovornost, smo parkirali kar na uradnem parkirnem prostoru, ne na začetku ulice. Malo zadihani smo pripešali do vrta, kjer so bili še prvi obiskovalci iz Prlekije in Velenja. Jelka je v svojem znanem slogu navdušeno vodila še eno skupino radovednežev po vrtu. Kmalu za nami so v vrt prispeli še Saša z Mitjem in Urošem ter par iz Cerknice. Družno smo potakali v senčniti obmarični palinki in hrustljavih kifeljčkah na Jelko, da je zaključila svoj krog vodenja. Nato smo vsi skupaj, šteta novi, sledili njenim stezam po vrtu in z velikim zanimanjem poslušali o posameznih rastlinah v vrtu, o značilnih predelih vrta s specifičnim rastlinjem in o novostih, ki jih je bilo vse polno po vsem vrtu. Ker je bil njen vrt zelo lepo predstavljen v prilogi Dela Delo in dom (Alenka Gorza: Vrt posebne sreče, 26. jan. 2011), ta moj prispevek ob dnevu odprtih vrat ni namenjen predstavitvi vrta, temveč bolj prikazu vzdušja v vrtu ob takih dogodkih. Polni informacij o rastlinah, o katerih nam je Jelka tako zagnano govorila, in zaradi pripeke še kar malce prepoteni, smo spet prispeli do senčnice, kjer nas je pričakal ravno prav ohlajeni Zelen in nato na razgledni terasi še okusen golač, ki ga je pripravil Gabor. Med tem časom, ko smo se mi krepčali, so pričeli novi obiskovalci, Jože Zupanc s hčerko, še posebej pa je razveselila vse prisotne vedno elegantna Jadranka z moškim. Še kratek klepet z domačimi in obiskovalci o tem in onem, vpis v knjigo vtisov in še je bila ura blizu ene in časa za odhod. Ob klepetu se je porodila ideja, da ne bi bili dnevi odprtih vrat vedno ob istih terminih, saj si obiskovalci želijo spoznati vrt tudi v drugih letnih časih.

Upam, da se je živahnost dogajanja nadaljevala tudi v popoldanskem času, kajti njen vrt in njena navdušenost nad rastlinami sta resnično vredni obiska in pozornosti.

Zapis prispeval M.S., fotografije iz arhiva Alenke Gorza

</p>